

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrologiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

MAS ENCARNA UN ESFORÇ
PER CONDENSAR SENY I
RAUXA

Jordi Cabré

Escriptor

Cadafalch & Co

Deia el president Mas que l'objectiu de la seva presidència és "la síntesi de Macià i Prat de la Riba". És a dir, avançar cap a la llibertat palpada per Macià acompanyada del "seny ordenador" i constructor de Prat. Al·leluia: aquesta era la gran assignatura pendent del catalanisme, i tot el que està succeint, que està produint-se i que va en bona marxa, respon justament a aquesta síntesi històrica. Veurem si Mas se'n surt, és a dir si ens en sortim tots plegats, però he arribat a la conclusió que hi ha alguna cosa més històrica que estar a les portes de l'autodeterminació de Catalunya: és veritablement històric que algú hagi plantejat aquesta síntesi. Aquesta hibridació. Mai vista fins ara.

EL CONSELLER SANTI VILA ha escrit aquest interessantíssim article "Un bust per a Josep Puig i Cadafalch", que és difícil de no compartir en la reivindicació: Puig i Cadafalch mereix un bust al Pati dels Tarongers. Per carta de serveis, per sentit institucional, per línia continuadora, per capacitat intel·lectual i per obra política, arquitectònica i cultural. Però cal recordar que tot aquell sentit constructiu de la Mancomunitat va ser esborrat d'una ventada per un llop vestit de xai anomenat Primo de Rivera, que va enderrocar les mateixes quatre columnes erigides a

Montjuïc per Puig i Cadafalch mentre aquest s'adonava (tard) del gran error que fou defensar el militar. Això, tot i així, no és el més important: tots podem cometre errors en un context d'alarma social. El que sí que va ser un error va ser l'aposta moderadíssima que va continuar adoptant la Lliga després de la dictadura. Cambó es va equivocar no entenent que el poble havia canviat, i es va equivocar tant que va sorgir el "Visca Macià, mori Cambó". I aquí és on vaig a parar: en els visques i els moris. Aquest és el gran drama, ha estat el gran drama del nostre país. La divisió entre bon catalanisme i mal catalanisme. Entre radicals i moderats. I vinga matar-nos.

ALLÒ QUE ÉS HISTÒRIC del moment actual és, doncs, la proposta de síntesi. Per primera vegada en cent anys de catalanisme l'ordre, el seny i el sentit

Per primer cop en cent anys de catalanisme l'ordre, el seny i el sentit constructiu van agafats de la mà dels somnis, de la determinació i de la valentia

constructiu van agafats de la mà dels somnis, de la determinació i de la valentia. Sembla impossible, però Mas encarna un esforç per condensar seny i rauxa, i si ho aconsegueix tot es resoldrà bé. D'aquí ve la por dels contraris al procés: creuen que acabarem dividits, que no seguirem els processos legals o que serem maldestres als ulls del món. No: aquesta vegada Macià i Prat de la Riba (o Puig i Cadafalch) col·laboren estretament. Per això jo hauria preferit que el successor a la presidència de la Mancomunitat fos Bofill i Maties, un home que també condensava perfectament el sentit de l'ordre amb la radicalitat ideològica. Però bé, la cosa va acabar com va acabar. La Lliga va merèixer profundament, amb tota justícia i amb tota rotunditat, perdre davant d'una ERC que sí que havia connectat amb el carrer. Per molt que els currículums de Macià i Companys fossin tan discutibles, que ho són. Per fràgils que fossin les seves accions, que ho van ser. Van passar per allí quan tocava, i quan se'ls esperava.

HE PARLAT AMB ELLS, amb Prat i amb Macià (al llibre *Ara que no ens escolta ningú*), i la conclusió és clara: tots tenien raó. Unim-los, doncs, i que treballin plegats. Fem des d'ara una nova fornada de polítics que sintetitzin les dues ànimes. El carrer ho agrairà sens cap mena de dubte.

La columna

Ramon Solsona

Civiguai

Cada vegada que vaig a donar sang m'obsequien amb *La Vanguardia* del dia i de tant en tant amb un detall de propaganda de la donació de sang (un bolígraf, un calendari, una gorra...). Però en l'última visita que vaig fer em van regalar un cupó de 100 civis. Què són els civis? La resposta és a la web del CiviClub, que jo em permeto de rebatejar com a Civilàndia. Copio literalment: "Guanya punts i aconsegueix regals fent coses bones! A CiviClub volem que cada vegada més persones adoptem actituds que impactin positivament en el nostre entorn. I per això, quan fem alguna cosa bona com a socis podrem guanyar punts (civis), per canviar per ofertes i regals d'oci i cultura."

Jo em pensava que fer coses bones com ara reciclar, respectar l'entorn natural, ser solidari i ajudar els altres eren un

Aviat regalaran civis als cotxes que no atropellin, a les bicicletes que vagin pel carril bici i als barcelonins que no tirin brossa fora dels contenidors

deure moral, però de sobte m'he vist transportat a l'època en què es premiava els *niños buenos* dels col·legis de capellans i les *niñas buenas* dels de monges amb bandes de colors i medalles del Sagrat Cor. Però en versió laica. La Divina Providència dels nostres dies és una administració ubíqua, omniscient, paternalista i justiciera que, si fem coses bones, ens premia amb caramels cívics. Com els pares que, en lloc de recordar als fills que la feina natural d'un estudiant és estudiar, els prometen una moto si aproven. Sí senyor, les coses bones no es fan per responsabilitat, sinó per obtenir un premi, què carai.

Com que la Divina Providència de l'Ajuntament de Barcelona no té prou nasos per exigir –quina paraula més lletja!– el civisme més elemental, penja cartells en què un vianant diu als cotxes "gràcies per pensar en mi", ço és, "gràcies per no atropellar-me". Quina gran campanya! Aviat regalaran civis als cotxes que no atropellin, a les bicicletes que vagin pel carril bici i als barcelonins que no tirin brossa fora dels contenidors. Si els civis fan furor, tot serà civiguai.

EL
DIBUIX

Fer

